

personer från både närmare och fjern-
a hafwa besökt Johanna för att af de
un erhålla underrättelse om förhållandet.
Vida deße fått sin wäntan uppfyllt eller
ej, derom må de sjelfwa afgöra. Säkert är
emellertid, att de alla funnit Johanna lugn och
undergifwen. Hon älskar i öfrigt ej talrika be-
sök, och upprepade derföre en gång, då rummet
war nära fylldt med nyfikne, följande vers ur
vår gamla Sw. Psalmbok:

Som ett widunder många mig
Nu afka och åskåda,
Dock skall min tunga gladelig
Guds lof och pris bebåda;
En fast skall stå all min åtrå
Efter hans ord, som lärar:
Att den allt må med fröjd utstå,
Som Gud sin nåd bestårer.

GS 829

Trenne Nya

W i s o r .

Den Första:

Preßa Drufwan, glaset fyll. &c.

Den Andra:

Äldringens röst till ynglingen.
Varsamt gå på lifwets blom-
sterstig, &c.

Den Tredje:

Uck, högste himmel och fallande
jord, &c.

Den Sjerde:

Historia
om
Den bergtagna Flickan.

Jönköping,

hos J. P. Lundström, 1845.

Den Första:

1. Preßa Drufwan, glaset fyll. Ack! hward batar att du flagar; Nej, med hoppets glans förgyll Dina sparsamt gifna dagar. Sötman sug af hwar minut! :: Snart är hela farsen slut.
2. Skaparn ställt wid vågens rand Trenne blommor lika sköna, Som igenom lifwets land Resans små besvär belöna. Pläcka dem och bind en krans :: Se'n går resan som en dans.
3. Purpurns färg den första bår: Blån' dar ögat, doftar ljufligt; Men ibland hon giftig är Och deß taggar såra grusligt. Kärlek är den blommans namn, :: Och deß plats i flickans famn.
4. Liljans färg den andra har: Trotsar wintrens storm och skisten; Blomstrar lika skön och klar An i stoftet uppå gristen. Wänskap är den blommans namn, :: Och deß plats i flickans famn.
5. Röd och hwit den tredje är: Lifwar, höjer upp de twenne; Kall är wänskap och en får Blyg och löslig utan henne. Bålen är den blommans namn, :: Och deß plats i nöjets famn.
6. Bröder, våra blommors skål! Den som först sin krans får färdig Är den bästa blomman wärdig Och att dricka ur wår bål. Bröder, knytom då i kapp! :: Men gör kransen ej för knapp.

Den Andra:

Äldringens röst till Unglingen.

1. Warsamt gå på lifwets blomsterstig, Törnen finns bland nöjen och behagen; Glöm blott det, och du skall finna dig En gång missnöjd, sårad och bedragen.
2. Deß ungdom, som nu mot dig ler, Smickrar dig, men njut den så, att sedan Lifwets ny för dig ej finnes mer, Du med lika lugn kan se deß nedan.
3. Fråga denne gamle, ädle man Som har alla åldrars sällhet pröfwat. Om bland fånflor han ej ljufwast fann Minnet af de dygder som han öfwat.
4. Minns den röst i njutningens minut: Snart, ack! snart är sommaren förliden. Intet träd ger frukter wid deß slut, Som blir sköfladt under blomningstiden.
5. Flickan wisar sig wid femton år Skönt, förförifft wäpnad med behagen; Tjusas då, men wet hwar kyß du får Öfver en möjlighet att bli bedragen.
6. När du denna sälla tid har nått Att ditt hjerta sig en maka wäljer, Wälj så att, för flickans skönhet blott Du ej lifwets lugn och frihet säljer.
7. Wet, att mången suckar nu som man, Som förtjust i ytan och i glasen Förr sin fru så skön, gudomlig fann Säsom flicka swärfwande i dansen.
8. Ungling! segra öfwer ditt begär: Ingen seger ger dig mera heder; Denna möda, huru

ljuf den är, Som ditt lugn wid lifwets qwäll bereder.

9. Njut ditt lif i sjelfwa wintrens dar: Wet att lifwets glädje, wisligt njuten, Lemnar är och någon njutning qwar Afwen uti sjelfwa dödsminuten.

Den Tredje:

1. Ack, högste himmel och fallande jord, Det passat en yngling, en yngling så god. Du tramps par uppå jorden, ack ömfligt wara må, Att älska en wån den du aldrig kan få. ::

2. Du talar wist wäl; men du tänker inte så, Men när jag wänder ryggen till, så ler du deråt; Hwar gång du till mig går — wist roar det dig, Att du får tala falskhet och göra narr af mig. ::

3. Ett sådant falskt hjerta får aldrig se Gud, Så mycket har jag läst i mitt ättonde bud, Jag med min öron höra och med min ögon se, Att aldrig falskt hjerta jag burit har mot dig. ::

4. Om dagen, i mitt arbete, är du i mitt sinn', Om natten när jag sofwer så är du i min dröm, Om morgon, när jag wafnar, hwem saknar jag då? Jag saknar lilla wänner, han är långt härifrån. ::

5. Dina rosenröda kinder och din sockersöta mun Hafwer lagt på mitt hjerta en börd så tung, Den bördan får jag bära och draga för dig, Så länge som blodet är warmt uti mig. ::

6. Du söker efter rikdomar, penningar och guld, Men du får inte mera än trenne skoflar mull, Fyra tunna bräder och så en swepeduk. Blott fyra tunna bräder, att så hwila till slut. ::

7. Nu får jag affsed taga och bjuda dig adjö, Jag får ej längre wara din fåra fåstemö, Dig så har jag älskat i lif och i död, För dig så will jag wäga min hjerteblod så röd. ::

Den Sjerde:

Historia om den bergtagna flickan.

Julaftonen år 1840 tilldrog sig den märkwardiga och högst besynnerliga händelsen, att Flickan Johanna (18 år gammal och fosterdotter till en Åbo inom Drotthems Socken nära Söderköping), som gick åt skogen för att upphugga och hemföra granis, hwilket skulle begagnas till helgen, ej utan den yttersta möda kunde fördrätta detta arbete, i thy att graniset, oaktadt yrans slag icke wille lofna från qwistarne. Johanna, hårdfwer högst förargad, swor en ryslig ed; men hwad hände: hastigt stod wid hennes sida, icke det onda wäsende hon så obetänksamt påfallat, utan en ung wacker karl, en werkelig Aldonis, med guldfröna i handen. Denna prydnad biöd han åt Johanna, med wilkor, att hon skulle följa honom hem. Flickan, ehuru betagen och på det angenämaste öfwerfäst wid åsynen af all denna herrlighet, motstod dock frestelsen och nekade enständigt att följa fremlingen. Då nu denne såg

alla wänliga bemödande wara fruktlösa, grep han henne om lifwet och ilade med sitt rof till sin borg uti Ramshällsberget, ty han war en afkomling af den store Jätten Ramunder, beherrskaren af förutnämnde berg. *)

Det första, som mötte Johannas ögon sedan hon återfått sansningen och någorlunda hunnit hemta sig från sin förskräckelse, war äsonen af en äldre man och en dito qwinna. Mannen bar ett långt silfwerhwitt skägg och syntes, liksom den hustru, högst wördnadsbjudande. Johanna ikläddes nu en ny dräkt med nya skor, och guldfröna, med sina deruti infattade glänsande kristaller, **) sattes på den hufwud. Kort derefer hördes en ljuf musik, hwilken epeqvera-

*) Berget Ramunders-Häll eller Ramshällsberget, hwars ena ända i Nö sträcker sig utmed staden Söderköping, har sitt namn af en ryktbar Sjökonung eller Wiking kallad Ramunder, hwilken haft sin Borg eller Wikingssbol på den andra ändan af berget, som går in i Låby Söden. Ramunder tros hafwa varit en, som af Wikingen Wifelson, hwilken, genom mordet på Jätten Harek Jernhös, förwärfwat sig en större ryktbarhet, samt lefwat omkring år 760, och egt Säten i Nerike och Södermanland. Han skall hafwa följt sin broder Thor, att bortröfwa Thora, Grims dotter på Wolmsö i Småland, hwaraf han blifwit kallad Grims Hani eller Grims Hånsman; men sjelf skall han hafwa tagit sin fästning wid Ömberg i Lysings Härad, Linöprings Län.

**) Kristall-stenar hafwa i forna tider i Ramshällsberget blifwit funna, och man wil äfwen weta, att en falsk myntare, på den tiden då Söderköping hade eget mynthus, i bemålte berg haft sin werkstad, Myntmästar-kammaren kallad.

des medelst slag af jernpinnar emot bergets hular, en dans börjades med flickan och fortsattes alla dagar, så att hon, som fort före Jul icke trodde sig kunna så dansa nog mycket, nu blef öfwermått på detta nöje. Uti dansen deltog flera nyss anlände gäster, bestående af en mängd trollprinsar, jemte bergens öfrige inbyggare af båda könen. Om nätterna war dock allt stilla, och då hwilade Johanna wid den unge mannens sida. Deras bädd bestod af ormbunkar. Måltiderne serverades på silfwerfat och deras spis utgjordes af — stekta ormar, utaf hwilka flickan, under wistandet i bergslottet, dock icke förtärde mera än 3:ne bitar. Då 18 dygn på detta sällsamma påferat, återfördes Johanna af fremlingen till samma ställe der han afhämtat henne. Nu först kände hon sig hafwa undergått en betydlig förändring. Hennes fötter woro af den myckna dansen icke allenast swullna utan äfwen ytterst snedwridna. Saknande sin fröna och sitt lugn, måste hon derföre gråtande krypa hem, dit hon ankom i ett sjukligt tillstånd. Jätten eller älskaren, hwad man wil kalla honom, har sedermera infunnit sig twenne gånger och bultat på dörren till Johannas kammare, men ej blifwit insläppt, ty hon är nu warnad af olyckan och har Gud för ögonen: *)

* * *

Ryktet om bergtagningen har, som man lätt kan föreställa sig, spridt sig widt, omkring,

*) En nära dylik händelse, som den ofwannämnda, skall, enligt trovärdige personers utsago, för cirka 30 år sedan äfwen hafwa tilldragit sig wid Ramshällsberget.